

Не можна повернутися додому.

Томас Вулф

ХЛОПЕЦЬ ПОВЕРНУВСЯ ДО МІСТА. КОЛИ МІЙ АВТОБУС ВЇХАВ ДО

Голвея, у мене в голові гучно грали «Thin Lizzy». Найвеличнійший соло-вибух із часів Гері Мура. Я був на їхньому останньому концерті в Дубліні. Мав стояти в охороні на найбільшому концерті року. Філ Лайнотт був з голови до ніг у чорній шкірі, під кайфом по самісінькі зябра. Ходив сценою, наче пантера в Рільке. Це був його останній публічний виступ. Мій теж. Його рання смерть збіглася з крахом моєї кар'єри. Мене вигнали з поліції за те, що я дав по пиці якось політиканину. Ніколи про це не шкодував. Хіба що про те, що не вмазав дужче. Через звільнення я по спіралі скотився в алкогольне пекло. Оселившись у Голвеї, почав кар'єру приватного детектива на пів ставки, але створював більше хаосу, ніж ті злочинці, яких шукав. І ось тепер я віз із Лондона шкіряну куртку та звичку до кокаїну.

Я б повернувся додому й раніше, але, за неписаним ірландським правилом, — якщо поїхав, то не повертайся. Принаймні вдай, що постарався. Не знаю, кого я хотів здивувати. Я вже не пам'ятаю, коли востаннє дивував живу людину, себе — тим паче. Сталося майже диво: з Голвея я їхав тверезим. Це було якесь одкровення. Було неймовірно почуватися вільним від звичного нездужання і мати незатуманений розум. Я міг думати і без того, щоб заливатися пійлом за найменшої нагоди. Читати книжку знову було так само приємно, як і колись. Я щиро вірив, що розпочинаю життя з чистого аркуша.

Але тепер я повернувся до того стану, який називають «свідоме пияцтво». Коли я був при тямі — пив. Чоловік, котрого я зустрів на Кілберн-Гай-роуд у Лондоні, запитав, чи я п'ю лише в компанії. Я відповів:

— Ні, а ви?

— Я соціально застрахований пияк.

До Лондона я їхав із планом. Мало є в житті страшнішого, ніж алкоголік із планом. Я думав зробити так: зняти в Лондоні кваргину в районі Бейсвотер. Якомога ближче до парку. Бажано з еркером, щоб спостерігати за сірими білками над Серпентином. Відповідно до мого плану, жінка, яку я кохав, мала отямитись і зрозуміти, як сильно тужить за мною. Прилетіти до Лондона та якимось чином знайти

мене. Одного прекрасного дня (а цей день неодмінно мав бути прекрасним) вона мусила загадковим чином відшукати мене. І тоді наше щастя зацвіло б. Я мав просто чекати на її появу. А якщо мене довго не буде в місті, треба було чекати листа від неї, в якому вона напише, як їй мене бракує, і чи не хочу я відновити наші стосунки?

Я зняв однокімнатну квартирку в Ледброк-Гров. Тішився ілюзіями. Затирав до дірок пісню Вена Моррісона «Astral Weeks». Серед безлічі чудових пісень «Astral Weeks» виділяється. Я казав собі, що проживаю її. Моя реальність скидалася на кошмарний сон до того, що далі нікуди. Ледброк-Гров — це простір міського занепаду. Тут людський мотлох відвойовує місце у смітті. Суміш ароматів б'є в голову, поки йдеш районом. Неминучий запах карі, сечі та всепроникного смороду занедбаності.

Їдучи з Голвея, я лишив по собі декілька трупів. У справі було очевидне самогубство дівчинки-підлітка. Розслідування спричинило:

Три смерті.

Чотири, якщо рахувати мого найкращого друга.

Моє розгаргане молотком серце.

Мішки грошей.

Вигнання.

А уявіть, якби я був до всього цього ще й компетентним.

О, ще одне. Імовірно, моє втручання призвело до загибелі дівчинки-підлітка. Я зціпив зуби і проковтнув усе це, щоб не додати власне ім'я до переліку мерців. За свій аргумент я б міг отримати приз «Найгірше виправдання десятиріччя», бо звучав він так:

— Я намагався зробити, як краще.

Не намагався.

Я був надто п'яним, щоб намагатися робити будь-що.

Коли автобус заїхав у передмістя, я повторив про себе мантру:

— Старатись повернути світові частинку його розбитого серця.

Ці слова Луїзи Броган я пригадав із тугою, якої в собі навіть не підозрював.

Зійшовши з автобуса на Фейр-Грін, я побачив заголовок:

БІЛЬШЕ ҐАРДІВ ДЛЯ ЖОРСТОКИХ ВУЛИЦЬ ҐОЛВЕЯ

Далі я помітив готелі. На Форстер-стріт їх з'явилося ще чотири. Цей район колись був дупою міста. Тут ніколи нічого не будували. Звісно ж, і «Семмон» давно знесли. Паб

моєї юності, названий на честь Ліама Семмона з футбольної команди, яка тричі виграла *All Ireland*¹.

Порахувати готелі й плакати. Принаймні коли закрився паб, то на його місці повісили простираadlo з якогось шоуруму, що повідомляло: «Ми переїхали на Туам-роуд».

Господи.

З тим самим успіхом могли написати:

«Все полетіло під три чорти».

Усі чорти з їхніми пожитками вже давно переїхали на Туам-роуд.

Перед від'їздом я знайшов новий паб. Чимале досягнення як для міста, що позбавило мене будь-якого пристойного закладу. Я зрозумів, що то мій паб, побачивши оголошення на вікні:

ЛЕГКІ НАПОЇ НЕ НАЛИВАЄМО

Джефф, власник, колись грав у хеві-метал-гурті. У вісімдесяті слава про них прокотилася Німеччиною. Джефф писав вірші. Ну, тексти пісень. Які там вірші?

Отож.

---

¹ Ірландський чемпіонат із гельського футболу серед дорослих. (Тут і далі — прим. перекл. та ред.)